

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **nezl. A. S.**, narozená X
státní příslušnost Kanada a Ukrajina
zastoupená zákonnou zástupkyní S. T. S., narozenou X
obě bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti podání ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/88362, a rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916,

takto:

I. Žaloba **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 20. 7. 2025 prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhala zrušení jejího vlastního podání ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/88362, a rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916, jímž nebyla podle § 3 odst. 7 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), prominuta podmínka trvalého pobytu na území České republiky pro účely dávek státní sociální podpory u žalobkyně.
2. Vzhledem k tomu, že tato žaloba trpěla nedostatky, soud žalobkyni usnesením ze dne 30. 7. 2025, č. j. 78 Ad 14/2025-7, mimo jiné vyzval k tomu, aby specifikovala, zda je předmětem žaloby pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916, nebo zda je jejím předmětem také podání samotné žalobkyně ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/88362.
3. V návaznosti na toto usnesení žalobkyně podáním ze dne 1. 8. 2025 soudu sdělila, že se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916, a nově také rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90854-916, ze dne 24. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/135741-916, a ze dne 24. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/155091-916. Ve vztahu k jejímu podání ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/88362, žalobkyně nic neuvedla.
4. Soud si následně od žalovaného vyžádal podání žalobkyně ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/88362, a rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916, ze dne 16. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90854-916, ze dne 24. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/135741-916, a ze dne 24. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/155091-916 (včetně doručenek). Usnesením

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 13. 8. 2025, č. j. 78 Ad 14/2025-41 (v právní moci dne 14. 8. 2025), pak žalobkyní fakticky nově podanou žalobu ze dne 1. 8. 2025 proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90854-916, ze dne 24. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/135741-916, a ze dne 24. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/155091-916, podle § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyloučil k samostatnému řízení.

5. V rámci stávajícího soudního řízení vedeného pod sp. zn. 78 Ad 14/2025 se tedy zdejší soud zabýval přezkumem žalobou ze dne 20. 7. 2025 napadeného podání žalobkyně ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/88362, a rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916.
6. Nejprve se soud ve věci zaměřil na to, zda jsou splněny podmínky řízení v části týkající se žalobního návrhu směřujícího ke zrušení vlastního podání žalobkyně ze dne 10. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/88362, kterým žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně u žalovaného urgovala prominutí podmínky trvalého pobytu na území České republiky pro účely dávek státní sociální podpory.
7. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
8. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný.
9. Dle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
10. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
11. Zdejší soud v daném kontextu uvádí, že podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy správním orgánem. Správním orgánem se přitom rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. K tomu je případným poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007-197, v němž bylo formou právní věty konstatováno, že „zákonná definice obsahuje tři prvky: za první, jedná se o orgán moci výkonné či jiný z typu orgánů v definici uvedených. Za druhé, tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Za třetí, toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy.“ Přezkumu ve správním soudnictví tedy může být podrobena jen taková činnost, která naplňuje všechny tři citované definiční prvky, přičemž k nim musí navíc přistoupit ještě znak čtvrtý, obsažený v § 2 s. ř. s. – tj. musí být dotčena veřejná subjektivní práva fyzické nebo právnické osoby. Ustanovení § 65 s. ř. s. zároveň vymezuje rozhodnutí jako úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti té které osoby (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47; nebo Potěšil, L., Šimíček, V. a kol.: *Soudní řád správní: Komentář*, Systém ASPI, Nakladatelství Leges, k § 65; Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.: *Soudní řád správní: Komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 65; či Blažek,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: *Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace.*, C. H. Beck, Praha: 2016, k § 65).

12. Vychází ze všech shora popsaných skutečností tak bylo v posuzované věci naprosto zřejmé, že podání žalobkyně ze dne 10. 4. 2025, zaevidované žalovaným pod č. j. MPSV-2025/88362, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., které by bylo možno v řízení před správním soudem napadnout žalobou. Jinými slovy, jednalo se o úkon samotné žalobkyně, který je (zcela logicky) vyloučen ze soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu [§ 70 písm. a) s. ř. s.], což činí žalobu v dotčené části nepřipustnou dle § 68 písm. e) s. ř. s., pročez ji soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. výrokem I. tohoto usnesení odmítl.
13. Následně se soud před vlastním projednáním věci v části napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972 916, zabýval povahou tohoto rozhodnutí, a to v tom smyslu, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí totiž může soud v rámci správního soudnictví přistoupit pouze za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří § 68 písm. e) s. ř. s. ve vazbě na § 70 téhož zákona, který upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle § 65 a § 66 s. ř. s., jak už bylo ostatně soudem dříve popsáno.
14. Nutno na tomto místě zrekapitulovat, že předmětem sporu bylo v této části rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916, jímž nebyla podle § 3 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře prominuta podmínka trvalého pobytu na území České republiky pro účely dávek státní sociální podpory u žalobkyně.
15. Podle § 70 písm. f) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon [pozn. soudu – jedná se o duplicitní ustanovení k § 6 s. ř. s. a především k § 68 písm. e) téhož zákona].
16. Podle § 3 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře Ministerstvo práce a sociálních věcí může v odůvodněných případech prominout podmínku trvalého pobytu.
17. Dle § 73a zákona o státní sociální podpoře přitom platí, že jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o prominutí podmínky trvalého pobytu podle § 3 odst. 7 a rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona podle § 30c odst. 3.
18. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení se současně podává, že „rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí o prominutí podmínky trvalého pobytu podle § 3 odst. 7 zákona není rozhodnutím o zákonném nároku žadatele, proto se u něj navrhuje vyloučení možnosti podání odvolání, přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení a soudního přezkumu ve správním soudnictví.“
19. Nutno poté upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10. 8. 2007, č. j. 4 Ads 54/2006-68, v němž bylo formou právní věty přílehlavě pro nyní posuzovanou věc konstatováno, že „rozhodnutí správního orgánu vydané podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zákona o státní sociální podpoře je subsumovaný správní akt. Ustanovení § 73a téhož zákona vylučuje samostatný soudní přezkum takového rozhodnutí, nebrání však jeho přezkumu podle § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Z odůvodnění nadepsaného rozsudku Nejvyššího správního soudu se současně podává, že „samostatný soudní přezkum rozhodnutí vydaných

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zákona o státní sociální podpoře, výslovně vyloučený citovaným ustanovením § 73a téhož zákona, rovněž postrádá smysl, neboť ne každé takové rozhodnutí musí nutně vyústit v rozhodnutí o nepřiznání či odnětí dávky státní sociální podpory, resp. v rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek na takové dávce. Teprve následné rozhodnutí o dávce představuje potenciální zásah do práv účastníka řízení. Ačkoliv je rozhodnutí správního orgánu vydané podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zákona o státní sociální podpoře formálně označeno jako rozhodnutí a je vydáváno v samostatném správním řízení, samo o sobě nezasahuje do právní sféry účastníka správního řízení, neboť nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje jeho práva nebo povinnosti, a jeho obsah vnějších účinků nabývá, až je-li pojat do finálního správního aktu, tedy rozhodnutí o přiznání či odnětí dávky státní sociální podpory, případně rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek na takové dávce. Rozhodnutí vydané podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zmíněného zákona je proto podle Nejvyššího správního soudu nutno považovat za subsumovaný správní akt.“

20. V návaznosti na vše shora popsané soud konstatuje, že neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit.
21. Napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916, je tudíž dle hodnocení soudu ze soudního přezkumu podle § 70 písm. f) s. ř. s. ve spojení s § 73a zákona o státní sociální podpoře vyloučeno, a žaloba je proto podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. Za této situace tedy soud podanou žalobu také v této části výrokem I. usnesení odmítl, a to v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
22. Pouze pro úplnost soud závěrem doplňuje, že i kdyby (zcela hypoteticky) nebylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/96972-916 (doručené žalobkyni téhož dne), vyloučeno ze soudního přezkumu, jak už bylo shora v úplnosti vyloženo, bylo by třeba žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí (až) dne 20. 7. 2025 shledat za opožděnou, neboť by nebyla dodržena zákonem stanovená lhůta dvou měsíců k jejímu podání dle § 72 odst. 1 s. ř. s. (poslední den lhůty by připadl na pondělí 30. 6. 2025). Soud by proto i v takovém případě žalobu v dotčené části odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
23. V důsledku odmítnutí předmětné žaloby soud současně dle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. výrokem II. usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. srpna 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.